

[Frederik Lyngø.]

andre vedtagne love har relation til Grønland, og dem har vi to grønlændere også støttet ved afstemningerne. Jeg skal nævne enkelte af dem: loven om køb på afbetaling, som også det grønlandske landsråd på mødet for et par år siden havde drøftet ønskeligheden af at få gjort gældende i Grønland, men hidtil uden held. Jeg kan nævne anskaffelse af radiomodtagere og køb af møbler på afbetaling, som det grønlandske landsråd har drøftet; jeg kan også nævne symaskiner og lignende gode ting, som man kun hernede kan købe på afbetaling. Også loven om menighedsråd længes vi grønlændere efter at få gennemført også i Grønland. Der er loven om afgift på forlystelser, biografteaterloven, loven om ekspropriation, alle samme sager, det grønlandske landsråd i sin tid har haft på sin dagsorden.

Det er jo sådan, at vi grønlændere rent menneskeligt ikke er anderledes end andre mennesker, heller ikke anderledes end det øvrige danske folk.

Vi to grønlandske medlemmer af det høje folketing har da også været med til overfor De Forenede Nationer i Amerika sidste efterår at fastslå, at Grønland og vi, landets egne beboere, ikke længere er at betragte som en underudviklet del af det danske rige og den danske befolkning. I denne forbindelse tillader jeg mig overfor den høje regering at henstille til overvejelse, om ikke nogle af de grønlandske sager kunne henlægges under andre fagministerier, f. eks. — for at nævne enkelte ting — det grønlandske kirkevæsen under kirkeministeriet, den grønlandske sociale forsyrg under socialministeriet, Den kongelige grønlandske Handel under handel- og søfartsministeriet og det grønlandske skolevæsen direkte under undervisningsministeriet.

Man må huske på, at Grønland tidligere har hørt under andre fagministerier end just statsministeriet, længst under indenrigsministeriet og senere søfartsministeriet. Mon ikke også dette kunne virke besparende

på administrationsudgifterne, der i forvejen er store nok? Vi kan jo ikke længere betragtes som stadig hørende under kolonistyret, hvorunder Grønlandslovene af 1950 jo som bekendt var blevet til, og desuden tror jeg, at administrationen af Grønland derved ville blive bedre kendt af det øvrige danske folk og komme til at medvirke til gavn for samhørigheden mellem Danmark og Grønland.

Til slut vil jeg gerne sige, at jeg tror, og jeg ved, at man må overveje at delagtiggøre den grønlandske befolkning i nutidens genopbygningsarbejde f. eks. ved indførelse af et kommunalt skattesystem i Grønland. Forbrugsafgifter alene er ikke tilstrækkelige. Det grønlandske landsråd har altfor få midler at råde over. Det er hvert eneste år knap 3 mill. kr., vi skal fordele til 15—16 kommuner i Vestgrønland. At vi i Grønland udelukkende belaster det øvrige danske folk med opbygningsarbejdet, er heller ikke i længden opdragende for den grønlandske befolkning. Jeg tror, vi i tide skal forberede os på at dele ansvar og pligter med hensyn til vort eget lands fremtid ligesom den øvrige del af rigets befolkning.

Jeg skal lige nævne et par ting til slut. Jeg ved altfor godt — det er noget, vi får stukket ud fra en del af den danske befolkning — at det er en torn i øjet på nogle danske hernede, at man slet ikke betaler skat i Grønland. Derfor er Grønland betragtet som et paradisisk land. Det er måske på sin plads at fortælle, at der i dag i Grønland findes private handlende, hovedsagelig danske, hvis omsætning er så stor, at også Grønlands befolkning mener, at der må indføres en form for beskatning i alt fald til kommunerne i Grønland. Der er nogle, i alt fald enkelte, der har omsat for indtil 1 mill. kr. årlig uden at betale nogen som helst art af skat til det samfund, som de pumper penge ud af. Og tænk på de danske statstjenestemænd og funktionærer i Grønland. Slå op i tjenestemandsløven og se, hvad de tjener — uden at betale nogen som helst skat til samfundet. For ikke at